

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. J. N.**, zast. Mgr. Renatou Strnadovou, advokátkou, se sídlem Špitálská 11, Příbram I, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu I/376, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2019, č. j. 49 Ad 4/2019 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) byl evidován na krajské pobočce Úřadu práce v Příbrami jako uchazeč o zaměstnání. Dne 15. prosince 2014 se nedostavil na předem stanovené jednání na úřad práce; rozhodnutím ze dne 22. ledna 2015 byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání; odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 13. března 2015 zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Poté, co obdržel zamítavé odvolací rozhodnutí, začal stěžovatel usilovat o obnovu řízení o svém vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Nejvyšší správní soud ohledně celé rekapitulace řetězcích se žádostí o obnovu řízení a souvisejících podání ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 15. 12. 2014 odkazuje v podrobnostech na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019 – 40, kterým bylo rozhodováno ve věci nečinnosti žalovaného stran vydání rozhodnutí ve věci v pořadí čtvrté žádosti o obnovu řízení.

[2] V nyní projednávané věci je rozhodným okamžikem, od něhož se odvíjí vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí, první žádost o obnovu řízení, kterou stěžovatel podal dne 19. října 2015. Ministerstvo neshledalo žádost důvodnou a rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2015/62329- 421/1, ji zamítlo. Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2016, č. j. 2015/74214-51, jako nedůvodný zamítla ministryně práce a sociálních věcí rozklad podaný

proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Dne 10. 10. 2017 podal stěžovatel do tohoto rozhodnutí žádost o obnovu řízení; tato žádost tedy nesměřovala do standardního řízení ve věci samé, ale obsahuje návrh na obnovu řízení, jehož předmětem byla sama obnova řízení; jinými slovy stěžovatel žádal obnovu řízení ve věci pravomocného rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení, ve kterém bylo pravomocně rozhodnuto o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 15. 12. 2014.

[3] Usnesením ministryně práce a sociálních věcí ze dne 1. 2. 2018, č. j. MPSV-2017/208236-513/2, bylo řízení o žádosti zastaveno. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel rozklad, který byl zamítnut rozhodnutím ministryně práce a sociálních věcí ze dne 13. 8. 2018, č. j. MPSV -2018/47125-513/1; proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, kterou krajský soud odmítl shora označeným usnesením.

[4] Žalobou se stěžovatel původně domáhal, aby žalovanému bylo uloženo zrušit napadené rozhodnutí, doručit stěžovateli usnesení podle § 80 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutí o stížnosti ze dne 2. 7. 2018, informovat jej o důvodech porušení procesních práv stěžovatele dle § 36 odst. 3 a § 82 odst. 4 věty poslední správního řádu a vydat usnesení o způsobu narovnání takto porušených práv a konečně též umožnit mu dokazovat listinou a svědeckou výpovědí.

[5] Usnesením ze dne 13. 6. 2019, č. j. 49 Ad 4/2019 - 42, soud stěžovatele vyzval, aby odstranil vady podání, především, aby upravil návrh výroku rozsudku, tj. údaj, čeho se domáhá, v souladu s rozsahem pravomoci soudu podle § 78 odst. 1 a 4, popř. § 76 odst. 2 s. ř. s., neboť soud ve správním soudnictví může pouze zrušit napadené rozhodnutí nebo vyslovit jeho nicotnost. V odůvodnění tohoto usnesení krajský soud výslovně na stěžovatele apeloval v tom směru, že soud může v řízení o žalobě proti rozhodnutí v případě důvodnosti žaloby pouze napadené rozhodnutí zrušit (nikoliv uložit žalovanému, aby si jej zrušil) a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, popř. podle § 76 odst. 2 s. ř. s. vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud stěžovatele současně poučil o tom, že nebude-li žaloba ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy doplněna nebo opravena a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud žalobu usnesením odmítne. Usnesení bylo stěžovateli dle krajského soudu doručeno dne 1. 7. 2019.

[6] Podáním odeslaným dne 2. 8. 2019 stěžovatel upravil svůj požadavek tak, že požadoval, aby soud uložil žalovanému, aby zrušil napadené rozhodnutí, vydal usnesení podle § 66 odst. 1 písm. b) a c) správního řádu o žádosti o obnovu řízení podané dne 6. 10. 2015 a řízení o této žádosti zastavil. Stěžovatel tedy vady podání neodstranil.

[7] Krajský soud konstatoval, že stěžovatel jednak na výzvu soudu reagoval opožděně a jednak, což je podstatnější, ani svým opožděným podáním vytýkané vady neodstranil a požaduje v rozsudku uložení povinnosti, kterou soud není ani v případě důvodnosti podané žaloby oprávněn žalovanému uložit; soud by mohl pouze rozhodnout tak, že napadené rozhodnutí zruší (popř. vysloví jeho nicotnost) a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel setrval na svém požadavku, aby soud uložil žalovanému učinit konkrétní procesní úkony, přičemž k takovému rozhodnutí soud

pokračování

postrádá v řízení o žalobě proti rozhodnutí pravomoc, zůstala žaloba nadále neprojednatelnou. Protože stěžovatel neodstranil na výzvu soudu vady žaloby, ač byl poučen o možném důsledku v podobě odmítnutí jeho podání (žaloby), krajský soud žalobu podle § 37 odst. 5 věty druhé s. ř. s. odmítl.

[8] Stěžovatel se nyní kasační stížností domáhá zrušení usnesení krajského soudu. V ní namítá především nesprávné určení data doručení výzvy a tvrdí, že usnesení krajského soudu mu bylo vhozeno do schránky nikoli dne 1. 7. 2019, ale až 2. 7. 2019 mezi 11.00 hod a 16.00 hod.; uvádí, že na obálce s písemností nebyl uveden žádný údaj o datu vhození do schránky; tuto skutečnost potvrzuje mimo jiné čestným prohlášením doručovatelky České pošty ze dne 21. 10. 2019, z něhož vyplývá, že v měsíci červenci 2019 nebyl na dopisních zásilkách doručovaných na adresu D. K. X vyznačován den vhození záilky do schránky; po námitce adresáta došlo k nápravě a nyní je den vhození uváděn odpovídajícím způsobem v souladu s předpisy na rubu dopisní obálky v prohlášení doručujícího orgánu. Stěžovatel tvrdí, že na výzvu soudu reagoval včas, neboť ji ve stanovené měsíční lhůtě splnil.

[9] Stěžovatel přiznává, že nesprávně uvedl subjekt, který je oprávněn rozhodnutí ministerstva zrušit, přehlédl poznámku v usnesení, kde je výslovně uvedeno, že soud nemůže uložit žalovanému, aby rozhodnutí zrušil; tohoto přehlédnutí je si vědom, nicméně má za to, že je v podstatě technickou záležitostí, kdo zruší nezákonné rozhodnutí. Dále stěžovatel polemizuje nad vhodností způsobu doručování soudních písemností, na jejichž doručení je vázán běh lhůty. Dle názoru stěžovatele se měl soud i přes nesplnění výzvy zabývat tou částí jeho návrhu, v níž namítá, že ministerstvo nebylo oprávněno vydat rozhodnutí o zamítnutí žádosti, ale usnesení podle § 66 odst. 1 písm. b) a c) správního řádu; tuto část jeho návrhu měl soud projednat, a nikoli odmítnout.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjadřoval.

[11] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

[12] V případě, že je kasační stížností napadáno usnesení krajského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta, popř. řízení zastaveno, posuzuje kasační soud toliko naplnění důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s, tedy, zda z hlediska zákona obtojí důvody, pro které bylo stěžovateli odepřeno věcné posouzení jeho žaloby. Odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, či ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98).

[13] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že stěžovatel podal návrh označený jako správní žaloba na krácení práv účastníka řízení, jímž se domáhal toho, aby soud uložil Ministerstvu práce a sociálních věcí zrušit shora označené rozhodnutí žalovaného, které přiložil, současně požadoval uložit žalovanému zrušit prvostupňové rozhodnutí, a dále

vyjmenoval několik dalších úkonů, které by měl soud ministerstvu v souvislosti s tím uložit.

[14] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že podaný návrh je jen složitě uchopitelný a neprojednatelný, neboť stěžovatel se domáhal vydání rozhodnutí mimo zákonem stanovené pravomoci krajského soudu. Současně nebylo zřejmé, s ohledem na některá tvrzení v žalobě, zde stěžovatel nehodlá využít např. žalobu nečinnostní.

[15] Krajský soud postupoval v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s., a vyzval stěžovatele k opravě a doplnění návrhu tak, aby navrhovaný výrok rozsudku, tj. čeho se stěžovatel domáhá, byl v souladu s pravomocí krajského soudu dle § 78 odst. 1 a 4, popř. § 76 odst. 2 s. ř. s., přičemž stěžovatel zde je ve výroku výzvy výslovně upozorněn na to, že soud může pouze zrušit napadené rozhodnutí nebo vyslovit jeho nicotnost. V podrobném a srozumitelném odůvodnění byl stěžovatel upozorněn odkazem na § 71 s. ř. s. na zákonem požadované náležitosti žaloby a v této souvislosti byl rovněž upozorněn na to, že z podané žaloby není ani dostatečně patrné, že by snad stěžovatel hodlal využít jiný z žalobních typů upravených v soudním řádu správním, konkrétně v tomto směru žaloba neobsahuje tomu odpovídající tvrzení, která by pro posouzení žaloby jako nečinnostní nebo jako zásahové bylo alternativně třeba doplnit.

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajskému soudu nelze ničeho vyčíst a jeho postup byl rovněž souladný s judikaturou NSS (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 – 53). Stěžovateli byla dána reálná možnost vady návrhu odstranit a upravit jej tak, aby krajský soud mohl v rámci svých zákonných pravomocí věc projednat. Stěžovatel byl rovněž řádně poučen o následcích nesplnění výzvy.

[17] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že vadný postup poštovního doručovatele, kdy není vyznačeno datum vhození do schránky na obálce, tudíž není prokázáno, kdy byla písemnost doručena, nemůže jít k tíži příjemce písemnosti, tím spíše, jedná-li se o písemnost, u které den jejího doručení je rozhodný pro běh stanovené lhůty ke splnění povinnosti. Nejvyšší správní soud tedy se stěžovatelem souhlasí v tom, že výzvu splnil včas, doručil-li doplnění podání krajskému soudu dne 2. 8. 2019. Nicméně na věci nic nemění, že ji nesplnil dostatečně a vytýkané vady neodstranil; výslovně uvedl, že setrvává na svém požadavku, aby soud žalovanému uložil učinit konkrétní procesní úkony. Žaloba stěžovatele ani v kontextu s jeho doplněním tak nebyla projednatelná. Nelze přehlédnout, že sám krajský soud, byť zmínil oba důvody pro odmítnutí žaloby (včasnost doplnění a neodstranění vad), za závažnější důvod odmítnutí považoval právě neodstranění vad žaloby. Tento důvod pro závěr o odmítnutí žaloby zcela ob stojí. Ostatně, jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení, krajský soud k podání stěžovatele, byť dle jeho názoru opožděnému, zjevně přihlížel a zabýval se jím, jinými slovy, neodmítl žalobu bezprostředně po uplynutí lhůty. Bylo výhradně věcí stěžovatele, jakou pozornost věnoval textu výzvy, v níž byl srozumitelně instruován, jak má návrh doplnit, popř. jaký jiný žalobní typ by mohl zvolit.

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval v řízení v souladu se zákonem a nepochybil, pokud žalobu stěžovatele odmítl [§ 37 odst. 5 ve

pokračování

spojení s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Kasační stížnost není důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, kterému by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti náležela, žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** oprané prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu